

ἄζατιάτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄζατιάτ'κους Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄζατιά.

Ἀνεπιτήρητος, ἀφύλακτος, ἀπεριόριστος: *Νιὰ πρατῖνα ἄζατιάτ'κ'.* "Ἐνα *πρᾶμα* ἄζατιάτ'κον (*πρᾶμα* = ζῖον). Συνών. ἄζατικός 1.

ἄζάτικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἄζάτ'κα Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζάτικός.

Ἐλευθέρως, ἄνευ περιορισμῶν: *Ἡ ἱλιάδα βόσῃ ἀβέρετα ἄζάτ'κα.*

ἄζάτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Αἴγ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. οὐνουρ. Μεσσήν. Σουδεν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζάτι.

1) Ἀνεπιτήρητος, ἀπεριόριστος, ἀφύλακτος ἔνθ' ἄν.: *Τὸ παιδί γυρίζει ἄζάτικο Πελοπν. Ἀζάτικο σ' ἔχει ὁ πατέρας σου;* (δὲν ἀσκεῖ ἐπὶ σοῦ οὐδεμίαν ἐπίβλεψιν;) | Μεσσήν. *Τ' ἀπόλυσε ἄζάτικα τὰ βόδια του καὶ μοῦ χάλασαν τὸ γέννημα Σουδεν.* Συνών. ἄζατιάτικός. 2) Ἀπειθής, ἄτακτος, ἀνυπότακτος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): *Ἀζάτικο μονλάρι. Αὐτὸς εἶναι ἄζάτικος.* 3) Ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς Πελοπν. (Βούρβουρ.)

ἄζατλῆς ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *azatlı* = ἀπελεύθερος.

Ἀφетος δι' ἀχρηστίαν, ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων.

ἄζατλίδικος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζατλῆς.

Ὁ ἀπολυθεὶς δι' ἀχρηστίαν, ἐπὶ ζώων.

ἄζατοχάρτι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζάτι καὶ τοῦ οὐσ. *χαρτί*.

Τὸ ἔγγραφο τῆς ἀπελευθερώσεως: *Θὰ σοῦ δώσω τὸ ἄζατοχάρτι σου νὰ πάῃς ἔς τὸ δόπο σου.*

ἄζάφτιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζαφτιστός < ζαφτίζω ἄμαρτ., ὃ ἐκ τοῦ οὐσ. ζάφτι.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ κάμῃ ζάφτι, ἦτοι νὰ δαμάσῃ, νὰ ὑποτάξῃ: *Εἶδ' ἄζάφτιστος ἄθρωπος εἶν' κ' εὐτός!*

ἄζαχάριστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζαχαριστός < ζαχαρίζω.

1) Ὁ μὴ μεμειγμένος μετὰ ζαχάρεως. 2) Ὁ μὴ κρυσταλλωθεὶς, ὃ μὴ ζαχαροποιηθεὶς. Ἀντίθ. *ζαχαρισμένος, ζαχαρωμένος* (ἰδ. ζαχαρίζω, ζαχαρώνω). Πβ. ἄζαχάρωτος.

ἄζαχάρωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἀνδρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἄζαχάρουτος Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζαχαρωτός* < ζαχαρώνω.

1) Ὁ μὴ μεμειγμένος μετὰ ζαχάρεως Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.: *Ἡ καβὲ ἄζαχάρωτον ἔν' (καβὲ = καφές) Τραπ.*

β) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον ἔχει τις ἐπιπάσει, ἐπιρράνει λεπτὴν κόνιν ζαχάρεως Ἀνδρ.: *Καλίσουνια ἄζαχάρωτα.*

γ) Μεταφ. ἐπὶ προσώπου, ὃ στερούμενος γλυκέων τρόπων, ὃ μὴ ἐπίχαρις Πόντ. (Χαλδ.): *Ἀζαχάρωτος ἔν' ἀβοῦτος ἄνθρωπον (ἀβοῦτος = αὐτός).* δ) Ὁ μὴ ἀπολαύων γυναικείων θωπειῶν Ἀθῆν.: *Ἀζαχάρωτος θέλεις νὰ μένῃ ὁ ἄνθρωπος;* 2) Ὁ μὴ κρυσταλλωθεὶς, ὃ μὴ ζαχαρωθεὶς, ἐπὶ γλυκῶν ἐκ τριανταφύλλου, βυσσίνων, κυδωνίων κττ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Τ' ἔναν ἡ κιασᾶ τὸ γλυκὸν ἔζαχάρωσεν ἅμα τ' ἄλλο ἄζαχάρωτον στέκ' (ἅμα = ἀλλὰ) Τραπ. Χαλδ. Ἀντίθ. ζαχαρισμένος, ζαχαρωμένος* (ἰδ. ζαχαρίζω, ζαχαρώνω).

Πβ. ἄζαχάριστος.

ἄζεμάτιστος ἐπίθ. κοιν. ἄζιμάτ'στους Κυδων. Μακεδ. κ. ἄ. ἄζεμάτιγος σύνηθ. ἄζεμάτιος Παξ. ἄζουμάτιστος Σύμ. ἄτζουμάτιστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζεματιστός* < ζεματίζω.

Ὁ μὴ περιχυθεὶς μὲ ζέον ὕγρον, ἦτοι ὕδωρ, βούτυρον, ἔλαιον κττ. κοιν.: *Μακαρόνια - ροῦχα ἄζεμάτιστα σύνηθ. Ἀζεμάτιστα φασούλια Ἀνδρ.*

ἄζέστατος ἐπίθ. Κρήτ. ἄζέστατους Μακεδ. ἄζέσιτος Πόντ. (Τραπ.) ἄζέσταγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἄζέσταος Πόντ. (Τραπ.) ἄζέσταους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζεστατός < ζεσταίνω.

Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς θερμανσιν, ὃ μὴ θερμανθεὶς ἔνθ' ἄν.: *Ἀζέστατο νερό Κρήτ. Ἀζέστατον φαγεῖ δὲν τρώγεται Μακεδ. Ἀζέστετ' ἔν' τὸ φαεῖν Τραπ. Γουιὰ ἄζέσταη Αἰτωλ.*

ἄζευνάριστος ἐπίθ. Ἀνδρ. κ. ἄ. ἄζιβγάρ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζευνγαιριστός < ζευνγαρίζω.

Ὁ μὴ ἡροτριωμένος ἔνθ' ἄν.: *Ἀζιβγάρ'στον χουράφ' Χαλκιδ. Συνών. ἄζευνάρωτος 1, ἄζειντος 2.*

ἄζευνάρωτα ἐπίρρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζευνάρωτος.

Χωρὶς ζευγάρωμα, ἀζεύκτως, ἀσυναρμόστως.

ἄζευνάρωτος ἐπίθ. Κρήτ. — ΚΠαλαμ. Τραγούδ. Πατρ. 36 ἄζιβγάρουτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *ζευνγαιρωτός < ζευνγαρώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ἡροτριωμένος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἄζευνάριστος, ἄζειντος 2. 2) Ὁ μὴ συνεζευγμένος, ἀσύζευκτος Κρήτ. — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀπὸ καιρὸ μὲ ἀράχνη τὰ στεφάνωσε καὶ τὰ χεὶ ζευγαρώσει τ' ἄζευνάρωτα.

ἄζειντος ἐπίθ. σύνηθ. ἄζιφτους Ἰμβρ. ἄζεχτος Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζειντός < ζεύγω. Πβ. καὶ μεταγν. ἄζεινκτος.

1) Ὁ μὴ ζευγνύμενος ἢ ὃ μὴ ζευχθεὶς σύνηθ.: *Βόδι - μονλάρι ἄζειντο.* 2) Ὁ μὴ ὀργωθεὶς Ἰμβρ.: *Ἀζιφτου χουράφ'.* Συνών. ἄζευνάριστος, ἄζευνάρωτος 1.

